

МАРИЈА ИО

О ЈЕДНОЈ КОНАЧНОЈ ЗЕМЉИ

ОДСУТНА

Гласом моје сестре, њеним устима и њеним језиком .
Мојим, моје мајке и њене мајке још: историја.
Свих нас које нисмо имале ноге.
„Ох! Оне немају ноге, нема тајне испод хаљине!”
Али тако је леп живахан глас мале пријатељице.

Желела сам да стигнем у осветљени дворцац и да се придружим веома
младом мушкарцу на лепом паркету усред балова.
Ономе којег олуја...

Дала сам свој језик за један полни орган и за једну љубав.
И, тако леп, свој глас који се пењао, подрхтавајући, изнад воде.

Да ли је било могуће да сам му, нема, била нешто друго
А не љупка животиња која га прати?
Ја која бежах риба
ја која бежах риба а мој глас беше тако леп.
Ту луду истину и ћутање
у читљивом знаку на лицу који сам носила
испред себе,
он нема

мала сирена

* * *

пошло је сунце сада празна љуштура.
О немојте ме додиривати!
Пустила сам једног мушкарца да уђе у лавиринт
– човека који је дошао да смело нападне црну Миносову животињу.

Сам је прошао кроз мрачне ходнике и галерије без краја.
Ко је био он? Какво је било његово праскање?

Ја сам му дала клупко клупко клупко клупко –
моји џепови су зашивени.
У то време био ми је као дете у телу своје мајке
и стомак ми је био огромна црна одаја
где се сасвим мали окретао.
Све то време био је космонаут у непознатом простору.
Била сам свемир и била сам мајка.
Какав план и какву судбину је означио мушкарац са руком
подигнутом у лавиринту?
Моју?
Сада сам заборавила његово име.
Клупко клупко клупко клупко – моји џепови су зашивени.
Моје руке су зашивене као и моја уста
и говорим вам о другом почетку.
О једној коначној земљи где ме је тај мушкарац искрцао.

Не треба да дирам у тајне ствари,
у њихову мрачну унутрашњост, каже он.
Наши богови су многобројни – има одговора.
Има ратова и њихових великих завршетака и гозби краљева.
Све те лепе радости уживања када нам дају наките.
Затим нас једног дана поново остављају у времену, на дну
стрпљења наге и птица срца прелеће
изнад наших глава
слушамо њену буку.
Не додируј ме

Аријадна

* * *

иоднеси~~е~~ вест м ојој м ајци ако жвот треба да м е приисне
последњи пут.
Реците јој да ми дете украшава стомак
да умирем веома полако.
Реците јој гласом који каже: „непрестано пада снег”.
Реците јој гласом који верује у чуда,
да ја не припадам ноћи.
Питајте је како ме је хранила да бих тако брзо порасла – и то дете у
стомаку у белини напољу.

Тако сам уморна, стисните ме у наручје и гледајте ме
у лице као љубав и без ужаса ту велику буку
детета које хоће да живи.
Не полазите одмах – сав тај снег око куће.
Тихо дете које треба да се роди и које нема имена, хтела бих
да стиснем његово птичје стопало између својих прстију,
хтела бих да га доведем тако до краја,
али још га држи тај стомак од камена.
Да, сад идите и кажите мојој мајци да ми украшава стомак,
Полако
идите, Ана, идите

Људмила Агамович

* * *

„... сместа, децо, кофер, хитро”
његов глас тих и жустар
„и један прекривач”, рекла сам, мислим.
Потом сам затворила врата.
Беше то ноћ и воз.

А сасвим на крају била је граница.

Затим смо прешли океан.
У земљи изгнанства требало је променити неколико слова у
именима
бола и надања.

Уликсе, у име љубави такође.

Променити име, то, дакле, непоправљиво цепа оно што је именовано?

Та земља је била за нас јазбина са два излаза.
И куда

Абсенција

МАРИЈА ИО (Marie Huot) рођена је 1965. у Арлу. Покренула је часопис за поезију и уређивала га четири године. Сарађивала је са различитим другим часописима. Објавила следеће збирке: *Les gestes*, 1984, *Bleu*, 1992 (дело је добило, у рукопису, Награду „Жан Фолен” града Сен-Лоа 2002), и *Absenta*, 2004, а 2006. штампана јој је књига *Chants de l'éolienne*.

Превела с француског и белешке сачинила МИРЈАНА ВУКМИРОВИЋ